Csaba Zoltán

A kabin

– Azonnal kösse be magát! – a pilóta kapkodni kezdte a levegőt, ahogy a főhajtómű erősödő tolóereje belepréselte az ülésbe.

– Uramisten! Mit csinál?! – sikoltott a geológusnő a pilóta melletti ülésben.

– Leálltak a fékezőrakéták! Nem tudom, mi történt! – üvöltötte túl a hajtóműzajokat a pilóta. – Sajnálom, de nem tehetek mást.

Több magyarázatot nem volt ideje hozzáfűzni, mert a fedélzeti számítógép kijelzőjén lassan minden jelzés vörös színbe váltott. A pilótafülke ablakában pedig egyre csak növekedett az aszteroida vészterhes sziluettje.

– Megőrült?! Neki fogunk menni! – fordult a nő értetlenül a pilóta felé.

– Csak mentem a menthetőt! Hallgasson! – nézett vissza szigorúan a pilóta, de több ideje nem maradt magyarázkodásra.

A fékezőrakéták meghibásodása a lehető legrosszabbkor következett be. A főhajtómű már túl későn érte el teljesítménye maximumát, mert a számítógép szerint a hajó pályája az aszteroida sziklás felszínében végződött. A főhajtómű növekvő tolóereje javított valamelyest a helyzeten, de túl közel voltak már, hiába erősödött a túlterhelés, a pálya – ha csak hajszálnyira is – metszette a sziklás felszínt. A pilóta elbizonytalanodott, itt már nem volt mit tennie, a becsapódást nem kerülhették el. Egy pillanatig a távolba meredt a tekintete, szuggerálta a gyorsan közeledő végzetét, és döntött. Egy mozdulattal leállította az erőlködő hajtóművet, és bekapcsolta a fedélzeti kommunikátort. A geológusnő értetlen arccal nézett rá, de meg sem mert szólalni. Bízott benne, hogy a pilóta érti a dolgát.

Értette: szájához emelte a kommunikátort, gyorsan elhadarta az azonosítójukat, a pontos helyzetüket, a becsapódás várható helyét és idejét. Többre már nem is maradt lehetősége. Jóllehet, az ablakon átnézve már-már úgy tűnt, elkerülhetik a kisbolygó csipkézett felszínét, de az erős felületi görbület elrejtette azt a kiszögellést, amit a számítógép kijelzője vörösen megjelölt. Éppen rá akart szólni útitársára, hogy készüljön fel az ütközésre, amikor óriási ütés érte a hajótestet. A biztonsági övek mélyen a húsába vágtak, de megtartották. A geológusnő is az ülésében maradt, de hozzácsapódott homlokához a hajtóművezérlő-egység egy elszabadult panelje. Ez volt az utolsó, amit még látott, aztán előtte is elsötétült a világ.

Az űrhajót szerencsétlenül a derekán érte el a sziklaszirt. Az ütközés erejétől azonnal két darabra szakadt a hengeres test. A hajtóműveket is tartalmazó nagyobbik fél visszapattant a felszínről, és az aszteroida kis gravitációja nem is tudta többé visszatartani. A füstölgő roncs komótosan ellebegett a sötétségbe. Az utasfülke valamivel szerencsésebb volt, végigcsúszott a szikla tetején, majd egy kiálló kőtömb sarkának

ütközött. Pördült néhányat a tengelye körül, és beszorult egy házméretű darabokból összetorlódott görgeteg alá. Hatalmas, ülepedni nem akaró porfelhő mutatta a kabin útját. A szemcsék egy része csóvaként leszakadt az aszteroidáról, a többi parabolaíven lassan újra süllyedni kezdett a felszín felé. A becsapódást követő rengések megmozdítottak még néhány törmeléket, aztán ismét mozdulatlanságba dermedt minden.

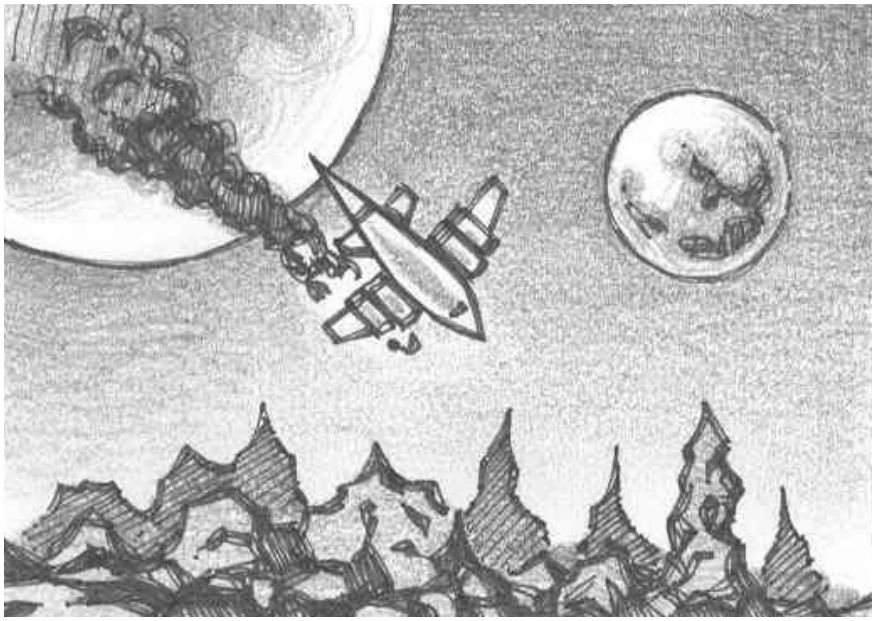

A pilóta magához tért. Nem tudta, mennyi időt tölthetett eszméletlenül, de úgy sejtette, hogy csak pár másodpercről lehet szó. Élt, tehát az utasfülke nem sérülhetett meg túlságosan – ez felvillanyozta. Megpróbált megmozdulni, de rögtön éles fájdalom hasított a bal kezébe, és ez visszatartotta a további mozgástól. Valószínűleg eltört – gondolta fájdalmasan –, de ebbe még nem fog belehalni. Füstszag csapta meg az orrát, erre már tényleg feleszmélt. Egy űrhajón nincs nagyobb veszély, mint a tűz. Kinyitotta a szemét, a pilótafülke ablakán keresztül bevilágított a Nap, de más fényforrást nem látott. Ép kezével kicsatolta az övét, és a mozdulat lendületével – az alacsony gravitáció miatt – el is emelkedett az ülésből. Rémséges látvány tárult a szeme elé. A kabin berendezései romokban hevertek szerteszét, az útitársa arcát vér borította, és eszméletlenül lógott a biztonsági övek fogságában. Talán meghalt?! Ez nem lehet! Amilyen gyorsan csak képes volt rá, odairányította magát a geológusnőhöz. Közben többször is beütötte törött kezét a műszerpult darabjaiba, és rögtön könnybe lábadt a szeme a fájdalomtól. Az ép kezét a nő nyaki ütőerére nyomta és megnyugodott. A nő szíve egyenletesen vert – ez mindenképpen jó hír volt. Megnézte a fejsérülését is: még mindig szivárgott belőle a vér, de nem tűnt életveszélyesnek.

„Nyugalom!” – szólt magára hangosan. „A füst! Honnan jöhet a füst?” – Elfordította a fejét, összehúzta a szemöldökét, a fülke hátsó felét egyre jobban kitöltő sűrű gáz eredetét kereste. „Valahol a biztosítékok környékén lehet a gond...” – gondolkodott gyorsan –, „...rövidre záródhatott valamelyik áramkör”.

Az alapos űrhajós-képzés során minden hasonló vészhelyzetre felkészítették.

Ilyenkor agya már úgy dolgozott, mint egy jól programozott számítógép. A milliószor elvégzett gyakorlatok rutinszerűvé váltak: nem is gondolt semmire, és teste mégis elvégezte a szükséges mozdulatokat. A tudatos énje teljesen kiszorult a cselekmények sodorvonalából, szinte kívülről szemlélte, ahogy a beidegződött reakciók átveszik az irányítást és megmentik az életét. Alighogy felfedezte a terjedő füst forrását, máris a kezében volt a poroltó berendezés, és fittyet hányva a bal kezét gyötrő fájdalomra eldobálta az akadályokat a biztosítékokat rejtő szekrény elől. A szekrényhez közelebb érve a füst marta a légcsövét. Visszatartotta a lélegzetét, egy mozdulattal feltépte a szekrény ajtaját, majd ütközésig nyomta a poroltó gombját. A tűz egy pillanatra fellángolt, de a por meggátolta, hogy további oxigénhez jusson az éghető anyag.

A pilóta fellélegzett: „A tűz meggátolva!" – jelentett magának, és mosolyra húzta a száját, de mozdulata a felénél arcára is fagyott. A fülkében terjengő füst lassan egy irányba hömpölygött előtte, a padlózat és a műszerpult jobb felének találkozása felé. Ez csak egyet jelenthetett, a hajó burkolata annyira megsérült, hogy dehermetizálódott a fülke. „Ne ess pánikba!" – szólt magára némán. „Nyugalom!" – ezt már hangosan mondta, és máris a kabin bal oldalán lévő tároló rekeszekhez irányította magát. Megragadta a harmadik fiók zárját, elfordította a kulcsot, és kirántotta a fiókot. Az összevissza keveredett szerszámok és pótalkatrészek halma alól előkotorta azt a tubust, ami jelen pillanatban az életben maradást jelentette: a tömítő pasztát. Néhány perccel később a kapkodva felszedett padlólemezek alatt megtalálta a rést és megszüntette a szivárgást. A munka végeztével a tubus kiesett a kezéből. Érezte, hogy megfordul körülötte a világ. A padlóra hanyatlott, a bal keze egyre elviselhetetlenebbül lüktetett és követelte a pihenést. A gyomra émelygett a fájdalom hatására, és közel érezte magát az ájuláshoz. Eszébe jutott, hogy a légnyomás is jelentősen eshetett a kabinban, ami szintén a rosszullétét okozhatja. Alátámasztotta a feltevését az, hogy a tüdeje is fájdalmasan szúrt minden lélegzetvételnél. Egyre homályosabban látott és a fejében a gondolatok is egyre inkább összefüggéstelennek tűntek. Hihetetlenül erős fáradság tört rá. Ha most megadja magát, vége! – gondolta. Megpróbált koncentrálni a feladatra

„Be kell kapcsolni a nyomásszabályzót!" – utasította magát kérlelhetetlenül. Utolsó energiáit is összpontosítva elindult a rendszer panelje felé. A feje őrülten sajgott, de semmi mást nem engedett a gondolatai közé férkőzni, csak a kapcsoló lebegett a szeme előtt. Soha nem érezte még magát ilyen rosszul. Összeszedte minden akaratát, és ahogy kartávolságba ért, átbillentette a kapcsolót. Pillanatokkal később ájultan esett össze, már azt sem hallotta, hogy a csodával határos módon sértetlen berendezés beindult. A levegő összetétele és nyomása hamarosan helyreállt a kabinban.

A pilóta ismét magához tért. Elviselhetetlen hányingere volt, a bal keze felől pedig mindent elsöprő fájdalomérzés telítette az érzékeit. Egy hosszú percig semmi másra nem bírt gondolni, csak a fájdalomra. Aztán rájött, hogy a sérült kezén fekszik, és ezért a szűnni nem akaró szenvedés. Megpróbálta megmozdítani a kezét, de a rátörő fájdalom kis híján ismét tudatlanságba taszította. Gyomra teljesen felkavarodott, és hányt. Öklendezés közben nagy nehezen ülő helyzetbe tornázta magát, és ahogy csökkent a kezén a nyomás, egyre jobban lett, gondolatai kitisztultak. Az utasfülkére sötétség borult, csak a nyomásszabályzó kapcsolójának gyenge zöld fénye világított. Ezek szerint most nem csak percekig volt eszméletlen. Az aszteroida elfordult a tengelye körül, a Nap most a másik oldalát világítja. Próbált visszaemlékezni a geológusnő szavaira: „Mit is mondott, hány óra a forgási periódusa? Talán négy és fél óra? Akkor

hamarosan újból világos lesz." Az éltető fény gondolatára rögtön eszébe jutott útitársa állapota. Meg kell néznie, mi van vele, aztán magának is keresnie kell valami fájdalomcsillapítót, mert majd megőrült a kezétől. Sosem gondolta volna, hogy így fájhat a teste.

Lassan odabotorkált a másik pilótaüléshez. A nagy sötétben nem látott semmit a geológusnőből, de hallotta egyenletes lélegzését. Finoman kitapogatta a homlokát, és érezte, hogy a sebe hegesedni kezdett, tehát a vérzése elállt. Jókora ütést kaphatott, biztos agyrázkódást szenvedett, azért eszméletlen. Kicsatolta a nő öveit, majd egy kézzel átkarolva kiemelte az ülésből és a padlóra fektette. Megtette, amit ebben a sötétben lehetett, most magával kell foglalkoznia, mert különben nem éri meg a holnapot –, majd hangosan folytatta: „Szedd össze magad! Egy kéztörésbe még senki sem halt bele!"

A műszerpult felé fordult, hátha sikerül valamelyik berendezésbe életet lehelnie, de hiába nyomogatta az épségben maradt gombokat, semmi sem reagált. Utoljára a fedélzeti számítógép egy kisebb kijelzőjét kapcsolta be próba szerencse-alapon és – láss csodát – halvány derengés jelezte, hogy a berendezés üzemképes. Az apró tartalék képernyő megelevenedett, miközben a fedélzeti számítógép operációs rendszere feltámasztotta magát a hamvaiból. A pilóta minden figyelmét a folyamatra összpontosította, hogy a rendszeradatokat értelmezni tudja. Néhány perccel később a műszerpultba épített billentyűzet romjain keresztül megindult a kommunikáció a gép és az ember között.

A pilóta csak most tudta meg, hogy az űrhajó nagyobbik fele a hajtóművekkel együtt leszakadt az ütközéskor. Igazán szerencsésnek érezte magát, hogy ezt az ütközést megúszta! Nem sokon múlhatott, hogy az utasfülke össze ne roppanjon. Sajnos, nem sok jó hírt olvasott ki a képernyő jelzéseiből. A kommunikációs eszközök, a navigációs berendezések, a hajtóművek, az élelmiszerkészlet, a kutatási eszközök mind odavesztek. Az energia-cellák egy része tönkrement, másik részükhöz alig lehetett hozzáférni, az ivóvíztartály megrepedt, és lassan párolgott belőle az életet biztosító folyadék, de a legrosszabb, hogy az oxigénkészlet 90%-a a leszakadt részben volt.

Itt megállt egy pillanatra, sok volt ez egyszerre. Eddig azt hitte, meg tudja oldani a felmerült problémákat, de most elbizonytalanodott. Nyelőcsöve teljesen kiszáradt, és elöntötte a veríték. Kevés az élelem, a víz, és az oxigéntartalékok is kimerülőben. Próbált fejben számolni, hogy vajon mikor érheti el őket a legközelebbi űrhajó, de iszonyúan fájt a keze és így képtelen volt összpontosítani a figyelmét. Gyorsan elhessegette magától a vészterhes gondolatokat, a képernyő gyenge fénye mellett előkotort az egyik tároló-rekeszből egy fájdalomcsillapítót és a reggelijének maradványait, majd magába tömte mindkettőt. Rögtön jobban lett, és az agya is szárnyra kapott. Keresett két jókora villáskulcsot a szerszámos szekrényben, és egy darab dróttal az alkarját szakszerűen sínbe rakta. A fájdalomcsillapító nagyszerű munkát végzett, kezdett egészen magára találni. A leglényegesebb problémákat megoldotta, és ezért büszke volt magára. Azért sem fogja elveszíteni a fejét! – szögezte le bizakodón. Most le kell pihenni, és át kell tekinteni a lehetőségeket – mondta magának, és gondolataiba mélyedve visszatért a számítógép működő konzolja elé.

Két napja startoltak a *Leonov* teherűrhajó fedélzetéről, amikor az aszteroida közelében elhaladtak – kezdte az összefoglalást. Az expedíciót bányászati cégek finanszírozták. Az űrben tevékenykedő hasonló vállalkozások manapság a földsúroló aszteroidákra specializálták magukat, mert ezek feldolgozásához kellett a legkevesebb energia. A sűrűn felbukkanó égi vándorok bizonyos típusai gazdagok voltak különféle ritka fémekben és más értékes ásványi anyagokban. A ritka fémek eladásából igen

magas haszonra tehettek szert, ezért nem szalasztottak el egyetlen adandó alkalmat sem. Kutató-expedíciókat küldtek számtalan kisméretű égitesthez és teljes készültségben várták a földközeli elhaladást.

Ezt az expedíciót – hogy a költségeket minimalizálják – két személyesre és a lehető legrövidebb időtartamra tervezték. Érkezésük után alig öt nappal, a Föld felé tartó *Queen of Phobos* utasszállító luxushajó vette volna fel a fedélzetére őket, így mindössze egy hetet kellett volna az apró kutatóhajóban eltölteniük. A geológusnő feladata lett volna a kisbolygó szerkezetének feltárása és ásványkincseinek felkutatása... de erre már nem volt sok esély.

Gondterhelten nézett útitársa sötét körvonalai felé. A test helyzetét csak sejteni vélte, de a lélegzését hallotta. Hál' Istennek, nem maradt egyedül a bajban! „Az a rohadt fékezőrakéta!" – dühösen ökölbe szorította az ép kezét. Ezért utálta ezeket a bérhajókat. A bányászattal foglalkozó konzorcium – szokása szerint – csak erre az útra bérelte a hajót a Marson, majd egy ügynökségen keresztül pilótát kerestek, hogy vezesse ezt az ócskavasat. Ő éppen a Szaturnusztól érkezett vissza két éves munkáról a Phobosra rendes szabadságát tölteni, amikor elérte a munkaadója. Kis híján melegebb égtájra küldte felettesét, de amíg a válaszjelre várt a Földről, volt ideje átgondolni az ajánlatot. Hogy volt-e kedve beugrani „pihenésképp" egy expedícióba, ami csupán öt napig állomásozik egy kisbolygón? Nem volt, de meggyőzték, hogy ugyanúgy pihenhet majd, mint a Mars kis holdján, és még pénzt is keres közben. Ez hatott rá, mert az igazat megvallva, tényleg ritka jó lehetőségnek tűnt, hiszen nagyon kevés volt a Naprendszerben az ilyen rövid kutatás. Hát kötélnek állt. Másnap már felügyelhette is, ahogy a *Leonov* rakterébe a Mars körüli pályán behajózták a bérhajót. A geológusnő pár nappal később csatlakozott hozzá. Ő is éppen egy hosszú kutatásról tért vissza a Ceresről, és útban a Föld felé még elvállalta ezt a rutinmunkát. Eléggé fáradtnak látszott, az üdvözlésen kívül nem is nagyon beszéltek. Ahhoz pedig *Leonov* elég nagy volt, hogy össze se fussanak napokig.

Elérkezett a start ideje. Mire eljutott a kutatóhajóvá alakított bérhajóhoz – ami egyébként a *Cancer* nevet viselte – a nő már bepakolta a szükséges felszerelést és kedvetlenül csak arra várt, hogy induljanak. A pilóta, látva útitársa türelmetlenségét, gyorsan ellenőrizte a hajó fő rendszereit, a rakomány súlyeloszlását, majd a megadott időben kiröppentek a *Leonov* gyomrából. A megközelítés az előzetes tervek szerint zajlott, az aszteroida gravitációs tere homogénnek mutatkozott, semmi jel nem utalt a közelgő meghibásodásra. Miután meggyőződött a leszállásra kijelölt hely kedvező adottságairól, teljes nyugalommal fordította meg a hajót, leállította a főhajtóműveket és bekapcsolta a kémiai fékezőrakétákat. A *Cancer* teste kicsit megrázkódott, a rakéták rendben beindultak, megkezdődött a fékezés. Egy perc sem telt el, gondolatban már rég a leszállás utáni teendőket rendezte a fejében, amikor érezte, hogy valami nincs rendben. A tolóerő hirtelen csökkeni kezdett, majd a rakéták egyszerűen leálltak. Innen már nem volt visszaút. Most is leizzadt, ahogy felidézte a pillanatot. Képtelenség! Ráadásul most már sosem fog kiderülni, hogy miért állt le az összes egyszerre. Mindenesetre tiszta volt a lelkiismerete, mert a fedélzeti számítógép sem jelzett előre semmit…

Kicsit elkalandoztak a gondolatai azon, hogy mi lett volna, ha valamivel előbb észreveszi a hibát. Dühösen magára parancsolt, hogy fejezze be a képzelgést. Így alakult, most már nem változtathatott a tényen. Itt volt ebben a kabinban, egy számára ismeretlen aszteroidán, egy ájult nővel a fedélzeten. Szerencsésen megmenekültek az

azonnali pusztulástól, most pedig végig kell gondolnia, hogy maradhatnak életben a segítség megérkezéséig. Abban biztos volt, hogy a segélykérő hívást még időben elküldte. Ugyan a nyugtázást már nem hallhatta, de az ütközés előtt még tökéletesen működött minden rendszer. Persze, abban is biztos volt, hogy a *Leonov* nem tud értük visszajönni. Az anyahajó túl messze jár már és túl gyorsan is halad ilyen manőverekhez. Hatalmas, több tízezer tonnás tömege miatt a jelenlegi pályáját nem módosíthatja jelentősen, mert később nem marad elég üzemanyaga az eredeti célpont eléréséhez. Csak a *Queen of Phobos* segíthet rajtuk.

Tudta, hogy az utasszállító rendelkezik elég felszereléssel a mentőakcióhoz, és biztos már neki is fogtak a tervezéshez. A kapitányt lelkiismeretes embernek ismerte, ezért meg volt győződve arról, hogy amilyen gyorsan csak lehet, értük fognak jönni, de a fizika törvényeit ők sem hághatják át. Ha nagyon felgyorsítanak, akkor rövidül a keresésre fordítható idő, hiszen azt a nagy hajót nem állíthatják pályára az aszteroida körül, annyi üzemanyaggal ők sincsenek feltöltve. A kapitány valószínűleg előreküld majd két űrkompot, amelyek fémkeresőkkel felszerelve pillanatok alatt megtalálják a kutatóhajó maradványait. Az egyik majd leszáll, a másik körpályán várakozik tartalékként. Ha végeztek, akkor az – időközben mellettük elhúzó – anyaűrhajó után eredtek majd. Addig persze még nagyon sokat kell várni. Eredetileg öt nap múlva randevúzott volna a *Cancer* a *Queen of Phobos*-szal. Ha a kapitány mindent megtesz – és ebben feltétlenül hitt – akkor körülbelül három nap múlva itt lehetnek a mentőhajók. Őszintén remélte, hogy számításai beigazolódnak.

A sziklák takarásából hirtelen előtűnt a Nap vakító korongja. A légkör nélküli égitesteken nem volt hajnali derengés, csak az éjszaka és nappal éles ellentéte létezett. A pilóta látása egy pillanatra elhomályosodott, ahogy átmenet nélkül betört a fülkébe a fény. „Az első reggel a kisbolygón!" – gondolta ünnepélyesen. Örült a fénynek, mert végre nekiláthatott a geológusnő sebeinek ellátásához. Az erős megvilágításban a vágás mélyebbnek látszott annál, mint amit kezdetben gondolt. Ráadásul a nő egész arcát alvadt vér borította. Elég rémes látványt nyújtott, de egyenletes légzése továbbra is jelezte, hogy nincs komolyabb baj. A pilóta remélte, hogy útitársa nem szenvedett más, komolyabb serülést. A biztonság kedvéért azért óvatosan végigtapogatta végtagjait, nehogy valamilyen törés elkerülje a figyelmét. Szerencsére nem érzett semmi rendellenességet. Átlendítette magát az orvosi felszerelést rejtő szekrényig, és előszedett minden olyan eszközt, ami hasznos lehetett. Kisvártatva letelepedett a geológusnő mellé.

– Ne izguljon, minden rendben lesz! – mondta neki hangosan, kicsit a maga megnyugtatására is. – Már biztosan elindultak értünk.

Remélte, hogy az eszméletlen emberi agy képes valamit felfogni abból, amit mond. Magához vett egy darab steril gézt és a seblemosó palackját, majd megtisztította a nő arcát a rászáradt vértől. Határozottan szépnek találta az arcot, ahogy így jobban megfigyelhette, pedig eddig észre sem vette magát a „nőt".

„A veszélyhelyzet összehozza az embereket!" – mosolyogott magában az elcsépelt közhelyen. Még az utazás elején – amikor megtudta, hogy nő lesz az útitársa – gondolt is rá, hogy milyen kellemesen is telhetne kettesben ez a kis kiruccanás. Aztán jött az első találkozás kellemetlen feszültsége. A férfiasan határozott középkorú nő olyan szigorú tekintettel – és némi undorral – méregette, hogy legszívesebben hátat fordított volna neki. Talán ez az első benyomás lehetett az oka, hogy a *Leonovon* egyáltalán nem beszélgettek. Próbált jobban visszaemlékezni azokra a percekre: így

utólag belátta, hogy ő sem fogadta túl barátságosan a több hetes utazástól elcsigázott nőt. Talán emiatt tűnt kifejezetten undoknak.

Egészen meglágyult a szíve, már bánta, hogy olyan mogorva volt minden kényszerű beszélgetésnél, de késő volt a bánata, nem tehetett semmit – legalábbis, amíg a nő nem tér magához. Gondolkodás közben gépiesen ellátta a padlón fekvő nő sebét, be is kötötte, nehogy szennyeződések kerüljenek bele és elfertőződjön. Így is csúnya nyomot fog hagyni az arcán ez az ütközés – gondolta szomorúan – de majd a *Queen of Phobos* orvosai rendesen ellátják. Nagyon remélte, hogy a nő nem őt fogja hibáztatni a történtekért.

„Majd elmesélem neki a tüzet, meg a szivárgást, amit törött kézzel akadályoztam meg, akkor csak megbocsát" – a pilóta hátrahőkölt a mondatától, annyira meglepődött magán. Furcsállta, hogy hirtelen miért lett számára fontos ennek a nőnek az ítélete, hiszen eddig sosem érdekelte mások véleménye. Most sem érezte úgy, hogy bármilyen hibát követett volna el, mégis valahogy ezt mindenáron be akarta bizonyítani útitársának, de amíg eszméletlen, addig nem tehet semmit.

„Talán mégis valami lelkiismeret-furdalás van a háttérben?" – kérdezte magától. Talán mégsem volt eléggé körültekintő, mikor átvette a hajót? Nem tudta eldönteni. Úgy érezte, egyre nagyobb felelősség terheli a nő állapotának alakulása miatt. „Ki más lehetne a felelős!?" – fordult maga ellen vádlón. Hiszen ennek a hajónak – akármilyen kicsi is legyen – mégiscsak ő a kapitánya, ráadásul csak ő van egyedül tudatánál.

Kezdte fárasztani a sok gondolkodás, ráadásul erős hiányérzet fészkelte magát a fejébe. Mintha megfeledkezett volna valami nagyon fontos feladatáról, de mi lehetett az? Alaposan körbenézett a romhalmazon – nem látott semmi újabb veszélyforrást. Azt tudta, hogy a padló alatti tartályból a víz párolog az űrbe, de ezen nem tudott segíteni. Ahhoz ki kellene mennie a hajó alá meghegeszteni a rést. Annyi víz biztos megmarad, amivel kihúzzák a mentőhajók érkezéséig. Élelmiszer is van egy kevés az oldalsó rekeszekben, azzal nem lesz gond.

„A levegő!" – hirtelen kifutott a vér a kezéből. Fejéhez kapott: Hogy felejthette ezt el?! Mi történt vele, hogy egy ilyen fontos dolog felett elsiklott a figyelme?

„Nagyon kevés az oxigén!" – emlékeztette sürgősen magát.

Azonnal a számítógép billentyűzetéhez vetődött, hogy a szükséges adatokat lekérdezze. A kezdődő pánik jeleit figyelte meg magán: a torka kiszáradt és szédülés is környékezte. A gyomrában érezte a közvetlen veszélyt, ami az életére leselkedett. A számítógép ridegen képernyőre írta az adatokat: a hajó a teljes oxigénkészletének már csak 8%-ával rendelkezik. Majdnem minden tartály a leszakadt hátsó részben volt.

„Hihetetlen konstrukciós hiba!" – csapott mérgesen a műszerpult fekete műanyag felületére. Jobb kezével idegesen a halántékát kezdte dörzsölni – számolás nélkül is borzasztóan kevésnek tűnt a rendelkezésre álló idejük, aggasztóan kevésnek. A lehető leggyorsabban meg akarta tudni, mit is jelent ez pontosan a jövőjükre nézve.

A levegő összetételét és nyomását szabályozó berendezés érzékelői lehetővé tették, hogy a fedélzeti számítógép kiszámítsa, mennyi időre elegendőek még a tartalékok. A pilóta ezt az alprogramot indította el, és pillanatok múlva meg is kapta az eredményt. Szíven ütötte az adatsor: alig 30 órára volt elegendő a maradék oxigén. A pánik most már eluralkodott rajta. Megremegett a lába, és ha nem lett volna olyan gyenge a gravitáció, talán össze is esett volna. Minden ereje elszállt egy pillanat alatt, mert pontosan tudta, hogy ilyen rövid idő alatt nem találhatják meg őket.

„Minimum három nap kell, hogy ideérjen a mentőcsapat, de mi harminc óra múl-

va már halottak leszünk!" – alighogy végiggondolta, felfordult körülötte minden. Rátört a menekülési kényszer, forgatta a szemeit reális életben maradási lehetőség után kutatva, de nem jutott eszébe semmi. Közben a káosz végzetes támadásba lendült ernyedten védekező elméje ellen, már csak egy nagyon vékony szál választotta el attól, hogy megőrüljön. Egy rossz gondolat, és azonnal kitör belőle az ösztönös állati vágy, hogy félelmében támadjon, tehetetlenségében pusztítson, de nem mozdult, csak szorította a műszerpult kiálló sarkát. Figyelme megakadt az eszméletlenül fekvő útitársán.

„Vele mi lesz? Nem lehetek önző, az ő életéért is felelőssé váltam!" Egy helyben állt, és csak a társa egyenletesen mozduló mellkasát nézte. Belekapaszkodott a látványba, semmi másra nem gondolt, csak a nő gyönyörű, nyugodt arcára. A szépség harmóniája sejtről sejtre terjedt szét az agyában és helyreállította a felbillent egyensúlyát. Lassan megnyugodott, sikerült megfékeznie a legpusztítóbb rémet, önmagát.

Félelme fokozatosan elillant, gondolatai lassan kitisztultak. „Nem hagyhatok magára egy tehetetlen embert! Pláne egy ilyen szép nőt!" – biztatta magát. Tudta, hogy megtalálta a helyes vezérfonalat, képes lesz cselekedni. Körbenézett ismét a fülkében, úgy érezte órák óta csak áll mozdulatlanul az izzadságában fürödve, pedig alig telt el pár másodperc azóta, hogy... nem fejezte be a gondolatot, mert nem akarta elölről kezdeni a küzdelmet.

Inkább hirtelen jött nyugalmának forrására, a geológusnőre összpontosította figyelmét. Emlékezett, hogy nem olyan rég azt ígérte neki, hogy minden rendben lesz, és tessék, ezt az ígéretét sem tudja betartani. Végre előtört belőle az igazi életösztön, mintha minden idegszála meggyulladt volna, elöntötte a düh: Nem, ilyen könnyen nem fogja ő feladni! Be akarta bizonyítani ennek a nőnek, hogy érdemes a figyelmére.

„Lennie kell valamilyen megoldásnak!" – dörmögte maga elé. – „Ha pedig létezik megoldás, akkor azt megtalálom!" – tette hozzá elszántan.

Lázasan járkálni próbált a fülkében, hogy beinduljon az agyában a vérkeringés.

„Az űrruhák!" – horkant fel hangosan. – „Azokhoz is tartoznak palackok. Igaz, hogy csak egy-egy órányi levegő van bennük, de az is valami. Harminckettő!" – kiáltott a levegőbe, ahogy a két űrruhát elővette a hátsó raktár szekrényből. Volt még ott egy tartalék áramfejlesztő is, amihez tartozott egy oxigéntartály. Azonnal leszerelte a szerkezetről, és bekötötte egy kiürült oxigénpalack helyére. A számítógéphez rohant, hogy megnézze a hatást, de csak 37-re emelkedett az érték.

Majd' felrobbant a méregtől: a palack kis híján üres volt!

„Micsoda figyelmetlenség!" – korholta magát, ezt átvételkor észre kellett volna vennie. A következő órában a törött karja ellenére felforgatta az egész fülkét. Mindenhová benézett, minden rekeszt, fiókot, szekrényt, rést átnézett, hátha talál valamit, de lényeges előrelépés nem történt. Hirtelen síráshoz közeli állapotba került felnőtt férfi létére. A tehetetlen düh többször is elöntötte, de uralkodni próbált magán, mintha útitársa ébren lett volna. Sőt, arra is rászokott, hogy beszéljen hozzá. Gondolta, hogy ezzel már nem ronthat a helyzetén. Elmondta neki az érzéseit, minden problémáját. Persze, válaszokat nem kapott, de legalább nem érezte annyira egyedül magát.

Miután minden ötletét kimerítette, leült az összedobált halom tetejére. Megigazította sérült kezén a kötést, és fájdalmasan felnyögött, ahogy törött kezében megmozdultak a csontok. Könnybe lábadt a szeme, és miközben levegőért kapkodott, belehasított a felismerés: csak az egyikük élheti túl ezt a katasztrófát! Megdermedt a gondolattól. Tudta, hogy igaza van, ezért képtelen volt megmozdulni.

„Ez lehetetlen!” – súgta maga elé csendesen. Úgy érezte, teljesen be fog golyózni ettől a helyzettől. Nincs többé visszaút, ha az ötlet felmerült benne, tennie kell egy próbát. Úgy gondolta, hogy ha egy percig visszatartja a lélegzetét, akkor az érzékelők már figyelembe tudják venni a megváltozott oxigénfogyasztást, és le tudja olvasni majd a műszerről, hogy mennyi éltető gáz maradna egy túlélőnek.

Erőt vett magán és a számítógép konzoljához vonszolta testét. A kijelzőn a másodpercek lassan vánszorogtak, miközben magában tartotta a levegőt. Úgy fél perc telhetett el, amikor végre megindult felfelé a mérőműszer számlálója.

„Meg kell várni, amíg megállapodik a növekedés, csak akkor lesz biztos az eredmény” – koncentrált a műszerre.

Ahogy emelkedett a pulzusa és érezte a fülében egyre erősödő szívverését, arra gondolt, micsoda szörnyű halál lehet a fulladás. Nem érdemli meg senki sem, hogy így pusztuljon el. Már alig bírta, a tüdejét majd szétfeszítette a benntartott levegő, de a számok csak emelkedtek tovább. Hatvanöt, hatvanhat, hatvanhét, aztán kis szünet és hatvannyolc óra.

Nem bírta tovább, kilélegzett. A számsor nem csökkent azonnal, még a hatvankilenc óra is bevillant egy pillanatra, de rögtön el is tűnt, majd gyorsan futni kezdtek a számok lefelé. A pilóta úgy saccolta, ha tovább bírja, a hetven óra is meglett volna.

„Ha tovább bírom?!” – mordult fel. „Ha nem veszek több levegőt, akkor ő túlélheti” – nézett a padlón némán fekvő nőre. Becsukta a szemét, hagyta szétáradni magában a nő irányába egyre erősödő szeretet érzését. Hirtelen kinyitotta a szemét, és dühödten felkiáltott: – „Vonzalom ide vagy oda, áldozzam fel magam egy idegen miatt?”

Kitörő indulatai ellenére látszólag feltűnően nyugodt volt. Valami történt vele. Most nem érezte, hogy menekülési roham készülne kitörni rajta. Volt választása, saját maga irányíthatja az eseményeket és ez erőt adott a cselekvéshez. Végül is – váltott gondolatmenetet hirtelen – egy perc alatt elintézhetné, hogy ő legyen a túlélő. Senki sem hibáztatná később ezért. Talán még el sem kellene árulni a megmentőknek, hogy mindketten túlélték az ütközést.

Lehorgasztotta a fejét: „Hogy juthatnak ilyen szörnyűségek az eszembe?” Megpróbálta elképzelni, ahogy odamegy a nőhöz és rátapasztja a kezét az arcára, majd megvárja, míg megfullad. Kis híján rosszul lett a gondolattól. Márpedig, ha nem teszi meg, mindketten meghalnak. Hacsak... de nem folytatta. Pillanatok alatt megértette, mit kellene tennie, de minden porcikája irtózott a halál gondolatától.

A céltalan halál borzasztónak és elviselhetetlennek tűnik minden érző lény számára. Viszont lehet-e nagyobb öröm annál, mikor életet ajándékozunk valakinek, akár azon az áron is, hogy ez a mi életünkbe kerül. Persze, ez a probléma megközelíthető másfelől is – folytatta gondolatmenetét a pilóta – túl gyáva volt ahhoz, hogy a hátralévő életét azzal a tudattal élje le: valakinek a halála szárad a lelkén.

„Ez a helyes döntés ebben a helyzetben, és vitának helye nincs!” – parancsolt magára. Addig nevezheti magát embernek, amíg nem megy oda ahhoz a tehetetlen teremtéshez, és nem veszi el az életét pusztán azért, hogy ő maga életben maradjon. Ez a dolog független attól, hogy szereti-e vagy sem, nem tehet mást. Próbálta érvekkel meggyőzni magát, rátörtek a túlélés rettenetes ösztönei. A mélyből egyre jobban kapaszkodott fel valami szörnyűség, végig a gerincén érezte a borzongást. Képek villantak az agyába, borzalmas jeleneteket látott, melyekben ártatlanul alvó útitársa volt az áldozat, ő pedig a kíméletlen gyilkos.

Érezte, ahogy hatalmába keríti a félelem. Mennyivel könnyebb lenne végezni vele, csak egy mozdulat az egész. Fejében megjelentek a mozdulatsorok, ahogy a kiképzésen tanították neki. Nem hozna szégyent a tanítóira, pár másodperccel később már nem lehet kérdés, ki a túlélő... A másik választás sokkal gyötrelmesebb lenne: az utolsó pillanatig szenvedni fog, és végtelenül félni. Már túlzottan átjárta a rettegés, nem volt képes kontrollálni a gondolatait. Vérben forgó szemekkel nézte a nőt, és már-már megmozdult felé.

„Nem!" – torpant meg, és a tenyerébe temette az arcát. Ráébredt, hogy ezt nem teheti meg! Érezte, hogy gyorsan cselekednie kell, mielőtt végleg elveszti az uralmát önmaga felett. Becsukta a szemét és a szerelemre gondolt. Úgy kell éreznie ez iránt a nő iránt, mintha élete értelme lenne.

A vártnál könnyebb volt beleélnie magát a helyzetbe, a rátörő boldogság-hullám egy darabig távolabbra űzte a fejében gyülekező sötét szörnyeket. Sosem választotta a könnyebb utat életében, most sem teheti meg! – ez az ő sorsa, gondolta elkeseredetten.

Kinyitotta a szemét, és gyorsan az orvosi felszereléshez lépett. Ott volt a kék kapszulákat tartalmazó tégely, amely fájdalommentes és gyors véget ígért a bajba jutott űrhajósnak. Sohasem tudta elképzelni, hogy egyszer majd szüksége lesz rá. Sőt, kifejezetten gyávának tartotta volna magát, ha ezt a megoldást választotta volna bármilyen vészhelyzetben, de a pszichológusok előrelátóbbak voltak az űrhajósoknál. Minden hajón helyet kaptak ezek a kapszulák, talán pont az ilyen súlyos helyzetek miatt. Magához vett egyet, alig bírta csillapítani kezei remegését. Letaglózta a félelem.

„Na, te hős!" – mondta magának cinikusan. – „Talán mégsem fogod bevenni?"

Normális esetben őrültnek gondolta volna magát, de most tudta, hogy nem képzelődik, egyszerűen kettészakadt a tudata. Ismerős volt a folyamat, mindig tudott a másik énjéről, de sosem jelent meg ilyen határozottan, mint most. A küzdelem megkezdődött közöttük, az egyik fele az életéért indult harcba, a másik a lelkéért. Most kell erősnek lenni – gondolta, mielőtt válaszolt volna magának –, a végső próbatételhez érkezett.

„Tudod jól, hogy meg fogom tenni!" – a válasz megfelelően határozottnak tűnt, saját agyát azonban nem csaphatta be.

„Dehogy fogod!" – bizonygatta a másik. – „Nézd, hogy remeg a kezed. Fel sem tudod emelni a félelemtől."

„Igen félek! Mindig is féltem a haláltól" – kimondta az igazságot. Miért is titkolná?

„Akkor miért halnál meg?" – csapott le a megingásra azonnal az erőszakosabb énje.

„Mert szeretem azt a nőt!" – mondta ki őszintén.

„Ó, te nemes lélek! Azt sem tudod, ki ő? Menj közelebb hozzá, nézd meg az arcát!" – A pilóta remegő lábakkal odalépett a fekvő nő mellé. – „Sosem láttad azelőtt, igaz?"

A válasz előtt hosszan gyönyörködött a vonásaiban.

„Nála szebbet még sosem láttam!"

„Hazudsz!" – feleselt magának.

„Tudom..." – hajtotta le a fejét megadóan –, „...de akár igaz is lehetne."

„Gondolkozz az eszeddel, ember! Szerinted fordított helyzetben ő megtenné érted?"

Visszagondolt a *Leonovon* töltött időre: nagyon mogorván viselkedett a nővel és viszont sem volt ez másképp. Nem tudta elképzelni, hogy a nő bármilyen pozitív érzést táplált volna felé. Rövid szünetet tartott, igyekezett semmire sem koncentrálni. Talán megkapta az esélyt az élettől, hogy bizonyítson, végre megértette a lényeget:

„Most nem róla van szó, hanem rólam! Nekem kell megfelelnem..."

„Pont erről beszélek!” – szakította félbe saját érvelését. – „Ha meghalsz, azzal kinek bizonyítod be, hogy milyen nagy hős vagy?”

„Neki” – mutatott a geológusnőre.

„Nem vagy logikus! Ki ő neked?” – vonta össze szemöldökét helyette a másik énje.

„Egy ember, aki nem érdemli meg a halált” – hinni próbált kezdeti elhatározásában, de ismét ingatag talajra érkezett.

„Miért, te megérdemled ezt a sorsot?”

„Az én sorsom más! Az én halálomnak az ő élete az értelme” – beleremegett, ahogy a létezése utáni eseményekre gondolt.

„Bolond vagy! Mindig is az voltál! Gondolod, hogy egy percig is fog rád emlékezni?”

Nőtt a bizonytalanság az elméjében, de nem engedett a csábításnak:

„Miért, te elfelejtenéd, ha valaki feláldozná magát érted?”

„Sokat beszélsz!” – felülkerekedni látszott az életösztöne. – „Ha hiszel az igazadban, miért tétovázol mégis?”

„Rettentően félek! Félek a nemléttől” – vallotta be magának.

„Csak egy mozdulatodba kerül, és megmenekülsz! ”

Úgy érezte, mintha kezdené elveszteni az irányítást a teste felett. Újból rátörtek a szörnyű képek: Tört és zúzott a hajóban, miután gondolatban elpusztította a nő testét.

Tudta, hogy hamarosan képes lesz rá, hogy ezt véghez is vigye. Gyűlölte magát ezért a képességért, és ez segített. Nem bírta tovább elviselni, hogy gyilkossá válhat. Úgy döntött, nem tétovázik tovább, jöhet a megérdemelt halál.

„Tűnj el!” – üvöltötte, és sírt, mint egy gyermek. Egész testében remegett, miközben felemelte a kezét és a szájába vette a méreggel teli kapszulát.

„Ne tedd meg, te barom!” – kiáltott fel magában utoljára, de emberibb fele arra gondolt, hogy mit fog érezni a nő, amikor rájön, hogy nem hagyta cserben.

A geológusnő mit sem sejtve a tragédiájukról, angyali ártatlansággal feküdt a padlón. A pilóta verejtéktől csapzottan állt mellette és nézte az arcát. A látvány megnyugtatta félelemtől égő idegeit. Lassan a nő mellé feküdt, és becsukott szemmel koncentrált. Tudta, hogy már bármit kész megtenni. Finoman magához ölelte útitársa kezét, hogy az utolsó útjára elkísérje bőrének érintése.

„Nincs jogom elvennem az életét!” – mondta ki a végszót és nyelni próbált, de a torka teljesen kiszáradt. A nyálától ragacsossá váló kapszulát képtelen volt a nyelvével közelebb terelni a nyelőcsövéhez.

„Egy pohár víz kellene!” – jutott eszébe a teljesen hétköznapi gondolat, és ettől végleg elcsendesedett az agyában dúló vihar. Megszédült a felismeréstől: „A víz maga az élet!” – kiáltotta a kabin légterébe, és olyan sebességgel köpte ki a már málladozó kapszulát, hogy az a gyenge gravitáció miatt többször a falaknak ütközött,

mielőtt megállapodott volna az egyik szekrény tövében.

Kis híján megölte magát – mérgesen ingatta a fejét feledékenységén, miközben feltápászkodott –, pedig a megoldás mindvégig ott volt előtte. Újból és újból leizzadt, ahogy az elmúlt percekre gondolt. Alig hitte, hogy abban a zavaros lelkiállapotban az agya képes volt megtalálni az egyetlen lehetőséget az életben maradásra.

Az imént a nehézkes nyelés hatására villámként hasított belé a megoldás ötlete, de most szüksége volt rá, hogy pontosan összeszedje az ide vonatkozó ismereteket. A pusztulás rémétől megmenekült agya szinte köpte magából a rég elfeledettnek hitt adatokat.

„Egy liter vízből egyenáram hatására 620 liter standard állapotú oxigén és kétszer ennyi hidrogén keletkezik..." – mormolta a pilóta, mintha egy betanult szöveget skandálna –, „...egy átlagos ember óránkénti oxigén-szükséglete 100 liter körüli. Tehát már 10 liter vízből annyi oxigént lehet nyerni, ami a mentőhajók érkezéséig biztosan kitart" – lélegzett fel végleg az ötlet helyességén.

Már csak néhány kérdés maradt nyitva előtte: Van még ennyi víz a sérült tartályban? Honnan vesz majd egyenáramot? És mit kezdjen a keletkező robbanásveszélyes hidrogénnel? De milyen kis feladatnak tűntek mindezek a méreggel teli kapszula lenyeléséhez képest. Boldogság mámora járta át a testét, ahogy ismét az élők sorában érezhette magát.

A pilóta tudta, hogy az imént megjárta a poklok kapuját, és most minden elszántságát latba vetette, hogy ne kelljen ismét szembenéznie a halállal. Gyorsan ellenőrizte a vízkészletet, és az első feltételt kipipálhatta: maradt még elegendő víz a fedélzeten. A rohamosan csökkenő oxigénszintet látva – törött keze fájdalmával mit sem törődve – őrült sietséggel nekilátott a műszerpult szétbontásának, hogy a burkolat alatt rejtőző akkumulátor-cellákat szabaddá tegye. Minden csepp energiára szüksége lesz – jól tudta –, hiszen a vízbontás eléggé energiaigényes feladat, de remélte, hogy a szerencse most is mellé fog szegődni.

Rövid küzdelem után a kiszabadított cellákkal és a műszerek hátlapjából levágott vezetékekkel felfegyverkezve a fülke leghátsó részébe rejtett parányi mosdófülke felé vette az irányt. Úgy dolgozott, mint egy megszállott, egy műanyag edényt telecsorgatott vízzel, közben kicsomagolt egy oxigénsátrat, hogy a hidrogént legyen hová elvezetni, majd kirángatott a vezérlőpultból egy darab vastag műanyagcsövet, ami eredetileg a műszerek kábelkötegeit fogta össze. A műanyagcsövön átvezette a negatív pólusra csatlakoztatott vezetéket, aztán az egyik végét az edénybe gyűlő vízbe dugta, a másikat pedig a sátor nyílásához illesztette. Ha minden jól megy – gondolta –, a műanyag csőben felszabaduló hidrogéngáz egyenesen a sátorba gyűlik majd össze. Marokra fogta a pozitív pólussal összekötött vezetéket és lélegzetvételnyi szünetet tartott. Ellenőrizte a sebtiben összetákolt vízbontó berendezését, és borzasztóan szégyellte magát, hogy csak ennyire futotta tudásából. Korántsem volt biztos benne, hogy jól fog működni a szerkezet.

Mély levegőt vett, majd a vízbe dugta a kezében tartott kábel végét. Félelme alaptalannak bizonyult, mert alighogy a vízhez ért a lecsupaszított fém, máris kövér buborékok szakadtak le az oldaláról. Kis híján elsírta magát a megkönnyebbüléstől, de tudta, hogy a küzdelemnek még koránt sincs vége. Folyamatosan figyelnie kell a parányi számítógép kijelzőjét a műszerpulton, mert a túl sok oxigén akár meg is ölheti őket. Pont annyi oxigént kell felszabadítania, mint amennyit elhasználnak, ezért néha majd meg

kell szakítania az áramkört. Ha pedig túl sok hidrogén gyűlik össze, újabb sátrat kell a cső végéhez csatlakoztatnia. Szóval unatkozni nem lesz majd ideje, ebben biztos volt...

Már legalább négy napja ébren volt, leszámítva az ájulással eltöltött időt. Sokszor már maga sem tudta, hogy mikor van ébren, és mikor álmodik. A kabinban négy és fél órás periódussal váltakozott a nappal és az éjszaka, de már képtelen volt visszaemlékezni, hányadik fordulatot tette meg tengelye körül az aszteroida, amióta a felszínére zuhantak. Nappal úgy érezte, öröktől fogva itt raboskodik ébrenlétre kárhoztatva, aztán a sötét periódusban rövid percekre mégis elbóbiskolt, de félelme a hidrogén robbanásától mindig felébresztette.

Kezdetleges szerkezetének rengeteg gyermekbetegsége volt, de nem ez volt a legalkalmasabb helyzet ahhoz, hogy módosítgasson rajta. A hidrogént elvezető cső illesztése hagyott némi kívánni valót maga után, így a roppant kis sűrűségű veszélyes gáz a szerkezet orrán-száján át szivárgott. A nyomásszabályzó alig negyedórányi működés után heves csipogással jelezte, hogy a fülke levegőjének összetétele veszélyesen közelít az egészségtelen szinthez. Ilyenkor meg kellett szakítania az áramkört, hogy a szűrők megtisztíthassák a levegőt a sok hidrogéntől. Újabb tíz perc után ismét visszakapcsolhatta a berendezést, hogy az oxigénszint csökkenését megállítsa. Néhány óra alatt ráérzett arra a ritmusra, ami éppen megfelelő mennyiségű oxigéntermelés mellett az alacsony hidrogénszintet is biztosította, de ehhez gyakorlatilag folyamatos felügyeletre volt szükség. Még arra sem volt ideje, hogy a geológusnővel foglalkozzon. Csak néha-néha nézett rá a világos időszakokban. Szerencsére a mellkasa továbbra is egyenletesen emelkedett és süllyedt, valószínűsíthette, hogy rendben van vele minden. De akárhogy is legyen, most nem telt tőle több, mert sokkal fontosabb volt, hogy életben tartsa mindkettőjüket.

A legveszélyesebb művelet a sátrak cseréje volt. Az alacsony gravitáció mellett már tucatszám lebegtek a hidrogénnel teli zsákok a kabin légterében és az újabbaknak lassan nem maradt hely a mennyezeten. Rövid álmaiból mindig azzal a rémképpel ébredt, hogy a kezében szorongatott kábelből egy hatalmas szikra lángra lobbantja a feje fölött lebegő sátrakat, majd a pillanat tört része alatt apró darabokra robban az is, ami az űrhajóból megmaradt. Nagyon várta már, hogy az ablakból megpillantsa az űrkompok sziluettjét, de akárhányszor látott kint valamit megmozdulni, rá kellett jönnie, hogy csak káprázott a szeme. Egyre sűrűbben nézte órája cammogó mutatóját is, hiszen az általa számított három nap már legalább két órája letelt. Úgy érezte, hogy minden további perccel közelebb kerül a végső kimerültséghez, amikor egyszerűen elalszik a fáradtságtól, és a fejlődő gázoktól csendben elpusztulnak mindketten. Néha már annyira vágyott az alvás nyújtotta nyugalomra, hogy az sem érdekelte volna, ha mégis meghal.

„Inkább nyeltem volna le azt a mérget!" – szitkozódott magában kimerülten, de amikor idáig eljutott, belül érezte, hogy a túlélés halvány reménye még mindig jobb, mint a biztos halál. Megemberelte hát magát, és tovább tűrt.

Már éppen kezdte elhinni, hogy ahol van, az a pokol maga, és az idők végezetéig ide bezárva kell majd folytatnia a véget nem érő harcot az életért, amikor tompa puffanást hallott a légzsilip irányából. Egy kő gördült le a görgetegből, vagy megtalálták őket? Esetleg csak újabb érzéki csalódás volt? – emelte fel a fejét bágyadtan.

Válaszként az előbbinél sokkal erősebb ütés jelezte, hogy nem a véletlen termé-

szeti erők játszanak a képzeletével, hanem a mentőcsapat próbálja kinyitni a minden bizonnyal súlyosan megrongálódott zsilipet. Nem értette, hogy kerülhette el figyelmét a komp kereső fénykévéje, talán megint elaludt egy pillanatra, és pont akkor repültek át a látóterén, de most már mindegy, lényeg, hogy itt vannak. Eldobott mindent a kezéből, és a zsilip előtt tornyosuló alkatrészhalmazt vadul odébb kotorta.

A zsilipet közben sikeresen kinyitották és két űrruhába öltözött alak várta, hogy a zsilipkamrában a nyomás kiegyenlítődjön, majd a folyamat végén az ajtók félrehúzódtak. A pilóta a nyakukba borult, szeméből folytak a könnyek az örömtől és a megkönnyebbüléstől. Szólni sem bírt, csak a geológusnő felé mutatott, hogy őt vegyék kezelésbe azonnal.

A *Queen of Phobos* egyenruháját viselő űrhajósok levették a sisakjukat, és csodálkozva nézték a fülke lebegő ballonoktól alig átjárható légterét. Néhány pillantást vetettek a romhalmaz szélén álló kezdetleges szerkezetre, majd elismerő mosolyra húzták a szájukat, és gyorsan karjukba vették az eszméletlen nőt. A pilóta már alig állt a lábán, de a megmenekülés felett érzett végtelen öröme tartotta benne a lelket. Éppen, hogy az űrhajósok kiléptek a fülkéből, máris újabb kettő lépett a zsilipbe, majd egy perccel később ők is üdvözölték a fáradtságtól teljesen elgyötört túlélőt. Két oldalról közrefogták és gyorsan űrruhába bújtatták. A pilóta még egyszer, utoljára végignézett az űrhajó vezérlőfülkéjének maradványain, és szomorúság telepedett a lelkére. Talán még a végén hiányozni is fog neki ez a hely?!

Az egyik űrhajós még egyszer körbejárt a parányi fülkében, és magához vette a műszerpultba épített fekete dobozt, hogy később a vizsgálatokat végző csoport rekonstruálhassa az eseményeket. A másik asztronauta közben már útban volt az űrkomp felé, maga előtt terelgetve a sérülésétől teljesen legyengült pilótát. Ahogy mindenki a fedélzetre ért, máris kiadták az indulási parancsot.

A hajtóművek indítását meghallva a pilóta még egyszer összeszedte magát, és a betegágyához legközelebb fekvő ablakhoz vonszolta magát. Az aszteroida felszíne gyorsan távolodott. A Nap éppen azt a sziklaszirtet világította meg, ahol a *Cancer* pilótafülkéje feküdt. A felismerhetetlenségig roncsolódott testből minden irányban fémdarabok meredeztek, kábelek lógtak szerteszét, és több helyen még mindig szivárgott némi füst. Újból émelyegni kezdett a gyomra a látványtól. Még jó, hogy ezt nem előbb látta! Így kívülről egy lyukas garast sem adott volna a túlélésükért. Az ablakban mellette az egyik megmentője is döbbenten nézte a felismerhetetlenségig szétzúzódott űrkabint.

– Hát hallja – szólt oda hozzá –, ritka szerencsés embernek érezhetik magukat, hogy ezt túlélték.

– A társam jól van? – kérdezett vissza a pilóta érdeklődve.

– A fejsérülése elég komoly, de a *Queen of Phoboson* van megfelelő felszerelésünk, fel fog épülni. Magának is pihennie kéne! Nagyon rosszul néz ki!

Már csak bólogatni tudott, majd visszahanyatlott a betegágyára. Az űrkomp folyamatosan növelte a gyorsulását, hogy utolérje anyahajóját. A pilóta a gyorsulástól és a rátörő fáradtságtól egyre nehezebbnek érezte a tagjait, a keze borzasztóan lüktetett, de nem volt ereje hozzá, hogy megmozdítsa. Lassan elvesztette testének érzékelését és hosszú álomba merült. A fejében még egy darabig cikáztak a vészterhes pillanatokra emlékeztető gondolatok, ám végül az agya is átadta magát a jól megérdemelt pihenésnek.